Ч. 36. Четвер 29 (16) лютого 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перед сесиєю ради державної. — Ще справа нових податків.

Палата послів збере ся — як відомо — на весняну сесию дня 5. марта. На дневнім порядку сеї сесиї находить ся дуже важні предложеня державні, котрі домагають ся конечного і пильного полагодженя.

В першій мірі розходить ся о переведене загальної розправи над войсковим законом, щоби єго відослати до комісиї, а справа стала тим пильнійшою, що в Угорщині опір против войскового предложеня так ослаб, що або в теперішнім соймі буде ухвалене, або в нововибранім перед кінцем літа.

Другою важною справою єсть податкова реформа, котра має передовсім подбати о покрите підвисшених видатків на плати урядників, а крім того також о поправу державних і краєвих фінансів і о покрите видатків на суспільне обезпечене. Тим способом тут злучені в одну цілість державні і народні потреби, а податкова реформа буде огневою пробою нового парляменту, котрий тут має зложити докази своєї спосібности до роботи.

Полагоджене податкової реформи стає невідкладним передовсім задля стану державних і краєвих фінансів по виданю 300 міліонової ренти і сумного висліду соймових сесий в одинацяти кр. соймах. Крім того домагає ся сеї реформи запотребоване на місцеві зелізниці, на нові водні шляхи і на суспільне обезпечене.

Весняна сесия, з виїмкою великодної двотиждневої перерви від 29. марта до 16. цьвітня, буде мати дуже богату і трудну проґраму, котру буде приневолена полагодити до 13 тиждняв перед скінченем буджетової провізориї, а іменно буджет, службову праґматику, податкові предложеня, войсковий закон, місцеві зелізниці і водні шляхи.

Обговорюючи в фінансовій комісиї справу заведеня нових податків, міністер скарбу п. Залєский між иншими заявив, що із збільшеного о 62 міліони податку від пива, позістане державі лише около 5 і пів міліона, а краям около 56, так, що по відчисленю теперішних краєвих податків від пива у висоті 23 міліонів, будуть мати краї о 33 міліони більше.

Що до підвисшеного податку від горівки, остає державі дотеперішний дохід 75 міліонів; з підвисшеного доходу о 35 і пів міліонів, держава задержить лише 8 міліонів, а решту т. є. 27 і пів міліона роздасть краям. Загальна сума переказаних квот, які дістануть краї по переведеню реформи податків разом з 22 міліонами цодатку особисто-доходового, буде виносити 127 міліонів річно, а по переходовім зменшеню консумциї около 157 міл. доходу; підвисшене доходів через переказане буде виносити з початку 61 міл., а в дальших літах около 92 міліонн. Належить надіяти ся, що краям при раціональній та ощадній фінансовій політиці, удасть ся при помочи тих дуже значних сум тревало упорядкувати всі свої фінанси.

Обговорюючи подрібно постанови горівчаного закона, зазначує міністер, що задержане пільг, признаних рільничим горальням, є конечне яко невідкличне заряджене в інтересі рільництва.

Відтак обговорює широко предложене о податку від пива та висказує надію, що дальше подорожіне пива буде відносити ся лише до лучшого рода, так, що лише заможнійші консументи будуть тим діткнені.

Що відносить ся до податку особисто-доходового, повтаряє бесідник, що то підвисшене обійме доперва доходи від 10.000 корон в гору. Предвиджуване вглядане до торговельних книг — пропоноване з далеко ідучими застереженями — найде примінене в дальшім розвою поправного фасионованя лише в дуже рідких случаях. З тими зарядженями будуть получені широкі амнестиї для податкових переступств з давнійших літ.

Податок спадковий є проектований після поступової тарифи, а підставою єго виміру не

ПАН ПУЦ і ПАН СКОПІЧЕК.

(З ческого — Л. Струпежницкого).

I.

Було їх двох і ішли побіч себе, що остаточно нічого дивного. Один був молодий і малий, другий старий і великий. Ішли улицею в місточку Ові до дому бурмістра. В темних входових сінях стрітили служницю. Молодий відозвав ся з чемним поклоном:

— Ласкава пані, ми....

-- Милите ся, пане, пані дома.

— А так — але пан бурмістр буде певно також дома?

— Пан бурмістр також дома.

І знов пішли оба, побравшись попід руки. Перейшли подвірє, війшли до огорода і пустили ся довгою стежкою, що вела до альтанки, коло котрої, як бачили, стояв бурмістр. Але що стежка довга, то ми скористаємо з того часу, заки єї перейдуть і оглянемо їх обох.

З причини, що старість має всюди першеньство, то й ми п сля того будемо поступати і зачнемо від — молодшого.

То маленький чоловічок, чепурний і так вилизаний, немов би утік якому фризієрови зза виставового вікна; на вид мусів мати яких двацять вісім літ. Волосє по боках голови мав припікане, а так напущене помадою, що коли здоймив капелюх, лищала єму голова як зеркало. Носив стоячі ковнірики при сорочці і мав їжаті вуси під носом. До того був дуже чутливий і незвичайно чемний.

Отже молодого зналиб ми вже, докинемо ще лиш дещо з єго минулости. Жив довгі літа у Відни і як казали, був там якимсь підрядним писарем в льотерийнім уряді. Однако нараз виграв сам великі гроші і виїхав з Відня до свого родинного місця. Називав ся Теобальд Пуц.

А тепер до старого, о котрім вже знаємо, що називав ся Скопічек.

Він великого росту, голова єго сидить якось між раменами, що походить від незвичайної короткости шиї, руки довгі, ноги ще довші, так що досягають зовсім аж до самої землі, в наслідок чого ходить ними. Цілий товстий, черти лиця дуже грубі, само лице трохи плоске, уши великі і сильно відстаючі, голос хрипливий, постава тіла недбала, а впрочім: о нім оповідають собі в Ові всілякі річи — словом, то 54-літна, але дуже проста ростина — звана „печеняр“, цьвітка не конче люблена в маломіских товариствах. Однако має він в Ові дім, жінку поле і дочку — „Марі“.

Тепер знаємо вже й старого і то добре.

Отже оба приблизили ся до альтанки, довкола котрої творили цьвіти внесені з недалекої теплярні розкішний гайок.

— Ах, щасливий добрий — е, щасливе, добре полудне, пане бурмістре — захрипів пан Скопічек.

Бурмістр поздоровив обох.

— Маю честь представити вам нового міщанина, називає ся Пуц —

— Пуц, високоповажаний пане — підхопив тойже і поклонив ся чемно. — Я хотів вам представити ся, а рівночасно прийшов предложити вам мої услуги.

— Так, так, ми прийшли з предложенем — посьвідчив пан Скопічек.

— Я чув, що ви в клопоті що до коний і повоза, котрий має виїхати по нового панотця декана, тому приходжу з предложенем, що дам свій повіз і коні — хочу як пристоїть честному міщанинови заявити —

— Дякую, пане, приймаю ваше предложене з радостию і вірте, що я вам дуже вдячний.

— О, прошу, прошу — говорив пан Пуц і кланяючись після свого звичаю за кождим словом, поступав все назад, так що вскорі опинив ся між цьвітами, котрим при тім не дуже добре вело ся.

— О, перепрашаю, дуже перепрашаю! — оправдував ся наполоханий і обернувшись та поступаючи знов в противний бік назад, влїз знов між цьвіти і коли хотів скоро обернути ся, стратив рівновагу і упав між цьвіти з такою силою, що всі ті гортензиї, петунії, фуксиї та всякі инші поперевертались та поломились.

буде спадкова маса, лише спадок одиниць, при чім будуть полекші при записах і т. п.

По обговореню належитостий від обезпечень, при яких є обдумані полекші для економічно слабших як також по обговореню податків від тотализатора, шампана і автомобілів, вказує п. міністер ще раз на збільшене видатків, які мусить зробити держава з причини будови зелізниць льокальних, водних доріг, суспільного обезпеченя та відкликує ся до комісиї з прошенем о ухвалене предложеня, тому що стоїть перед рішенем, або нові доходи для держави та країв або обмежене видатків.

На внесене п. Діяманда ухвалено видрукувати бесіду п. Міністра. Пос. Реннер (соц.-д.) вносить перейти до дневного порядку над предложенем про податок від горівки та пива, зате вносить візвати правительство до предложеня законопроектів о податках маєткових, від приросту вартостий і т. д., дальше вносить, щоби знести спіритусові боніфікациї і відкинути проєкт правительства що до перекязаня краям сум, згаданих в промові міністра, за те однак признати краям дотациї на строго означені цілі а перед всім на попиранє та розвій шкіл.

Новинки.

Львів, 28 лютого 1912.

— Іменованя і перенесеня. Міністерство торговлі надало головному касиєрови почтовому у Львові, Казим. Крамаржевскому посаду старшого управителя почтового в уряді почтовім (філія ч. 8) у Львові. — Львівский висший суд краєвий переніс на власну просьбу канцеліста Ів. Здисл. Честиньского з Углова до Косова та іменував підофіцира Кар. Юру канцеліcтом для Ходорова. — Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував експедиента Ів. Кузяна почтмайстром в Кудринцях а почтмайстра Ів. Боржемского переніс до Янова коло Теребовлі.

— Репертуар руского театру у Львові. Саля „Gwiazd-и“ ул. Францішканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

В четвер 29 с. м. на добродійні цїли „Надія“, драма в 4 діях Г. Гаєрманса.

В пятницю 1 марта с. р. новинка „Воскресеніє“, образ в 4 діях зі співами С. Чубатого.

В суботу 2 марта с. м. третий раз „Роксоляна“, опера в 3 діях з прольогом Січиньского.

В неділю 3 марта дві послідні вистави, пополудни о 3 год. по вниженій ціні „Ой не ходи Грицю“, вечером новинка „Жага“, образ в 5 діях зі сьпівами і танцями М. Черняхівскої-Старицкої

— Для батьків і опікунів селяньскої та міщаньскої молодіжи. Хто хоче дати хлопця до ремесла поза Галичину, нехай постарає ся для него о робітничу книжку, о шкільне сьвідоцтво та метрику і нехай се вишле на адресу: „Руска Бурса ремісника“ у Львові, ул. Руска ч. 20. Се товариство постарає ся о місце до науки для хлопця, який вивчить ся ремесла за чотири літа. Науку, одіж і мешканє дістане хлопець за дармо в кождім ремеслі з виїмкою шлюсарства, де треба доплачувати.

— І Лютому прийшов конець, але не тому, що тепер ще на небі і зливає доші на землю та робить у Львові таку розкаль, як би де в Куликові або Пацикові, але тому Лютому, що єму на імя Іван, а котрого оногди придержали прохожі на улици в хвили, як він на ул. Охоронок втікав з великим пакунком перед поліцияном. Лютий повандрував просто до арешту. Показало ся, що він вкрав пакунок з воза почтового.

— Про арештованє шпігунів, о чім ми в послїднім числі нашої часописи коротко згадували, одержало „Нове Слово“ із Станиславова таку звістку: З початком сего року заїхала до готелю Гібнера при площі Міцкевича якась супружа пара з Росиї. Дня 25 січня наймила собі ся пара мешканє у п. Ізаака Айгенфельда в Княгинині кольонії при ул. Франц Йосифа.

На мельдунковій картці подав незнакомий льокатор, що називає ся Милола Новіцкий, є купцем з Києва, а жінкою єго є Анна Людвіка з Шиманьских Новіцка, літ 27, родом також з Києва. На доказ правдивости поданих дат, предложили обоє пашпорт, виставлений київским губернатором. Житє сеї загадочної пари було також загадочне. Рідко опускали мешканє, а лише зрідка відбувала Шиманьска прохід в сторону Тисьменицї і Хриплина. Новіцкий виходив з хати лише тоді, як йшов по горівку, до котрої чули обоє велике замилуванє. Десь перед двома тижнями обоє супруги, в сильно підпитім стані, посварили ся так, що мусіла інтервенїювати поліция. І від того часу поліция трошки більше звертала увагу на сю цікаву пару.

Показало ся, що ся пара вічно терпіла на брак гроший, але також проворно уміла тому зараджувати. Іменно випродувала поволи меблї і кухонне начинє господаря, в котрого домі мешкали. Се господареви дивним дивом не хотїло подобати ся. Справа опинула ся на поліциї в Княгинині, котра виделеґувала одного поліцианта для розслїдженя справи на місци. Тимчасом заставив п. Новіцкі всю ґардеробу своєї жінки.

Поліция зажадала від сих російских горожан, щоби они точнїйше виле́ґітимували ся. Коли загадочна пара сего приказу не послухала, а навіть ставила опір поліциї, тоді відставлено їх обоє де староства в Станиславові. Тут поліцийний урядник п. Яніцкий сконстатував, що пашпорт сих людий є сфальшований.

Пан Скопічек заломив руки над таким нещастєм і відозвав ся:

— Вже вірю, що земля обертає ся; пан Пуц стояв просто як сьвічка, нараз земля дрібку заточилась і ось, лежить в траві. Чи то не доказ?

Між тим подав бурмістр нещастному пану Пуцови руку і поміг єму встати.

Бідолаха оправдував ся заклопотаний:

— Ах, якої я наробив шкоди!

— Нема ніякої шкоди, що то; прошу, панове, ходіть на гору.

— Радо, радо — говорив пан Скопічек і погадав: „Чому не піти? У него все щось доброго знайде ся для гостий?“

Отже пішли за бурмістром. Він завів їх до комнати, прийшла також пані бурмістрова і розмовляла може якої чверть години, коли ненадійно отворили ся скоро двері і до комнати вбігла дочка пана бурмістра з криком:

— Татунцю, ото маємо челядь! Погадайте собі: лишили отвертий город, а наше теля мусіло певно відвязати ся і вбігло там — тожто оно там наробило шкоди! Ах пятьдесять вазонків розбило і всьо поломило. Ах, бідні цьвітки!

— Чи ще таке буйне теля! — відозвала ся пані бурмістрова.

— Тихо, я вже знаю! — крикнув пан бурмістр. — Що говорити о такій дрібници.

— І, хе-хе-хе, паннунцю, то не було ваше теля, то був отсей пан — пояснював пан Скопічек, показуючи на пана Пуця.

Пан Пуц гадав, що під землю западе.

— Ой нї, пане Скопічку — відповіла дївчина, — я тому не вірю, той пан не такий злобний.

— Ну, злобний нї, але тяжкий! — реготав ся пан Скопічек і гадав, що Бог знає, яку він мудрість сказав.

— Іди, дївче, до города! — відозвав ся остро пан бурмістр.

Дївчина вибігла з комнати.

По хвили попращали ся наші приятелї і відійшли.

„Однако то мене гнїває, що та дївчина мала мене зараз з початку за таку дурну зьвірину, — мене, міщанина, що був тільки літа у Відни! Колиб я був ще при льотериї, ну, то нїчого не казав би — але тепер, я, такий богач і теля — нї, она мусіла помилити ся!“

Пан Пуц мав справді дім, новий, красний, а крім того велике господарство — однак він не був приятелем працї, винаймав всьо, а полишивша собі для забави лише пару красних дерешів, найлїпших коний в Ові і жив вигідно. Єму і не кучило ся, бо — сьвіте не лякай ся! — він був артистом!

Малював образи і в тій штуцї довів так далеко, що малював людий такими, якими не суть і як Господь милосердний не відверне від них своєї руки і на дальше, то нїколи такими не будуть. Впрочім оба з паном Скопічком були взірцем неробів і тому обох їх в Ові не любили. То здаєть ся було причиною, чому так до себе прилипли, чому стали нерозлучними приятелями.

Ледви прийшов пан Пуц до дому, сїв на столець, щоби для вправи малювати свою старезну господиню. Бідна баба мусїла сидїти неповорушно, а ждати того від такої женщини, єсть більше, як безличність.

На лици мала більше зморщок, як пільзненьска селянка збирок на недїльній запасцї, на полотнї ж виглядала, немов би їй хто лице тупим ножем порізав. Зараз по першім сидженю сказала, що таке мальованє то дійстна мука, навіть для звірят.

Хвилю малював пан Пуц, відтак відозвав ся:

— Тут маєте крейцар, ідїть і купіть менї в тамтій трафіцї напротив нинїшне число „Праскої ґазети“, розумієте?

З радостию побігла господиня, а вернувши з жаданою ґазетою, узнала за добре знов чим скорше зникнути.

Пан Пуц читав: — Італія — ага! — Туреччина — мг! — Франция — а! — Пруси — ге! — Віденъ — гм, гм! Справи домашні — інсерати — ну, тут буде певне щось цїкавого. — Глядає ся гончаря, котрий умів би виробляти добрий сир... Ігі, а то що таке — гончар і сир! Е — е ну, ну! таж то вівчар — так. Я слїпий — тепер дальше. Віче відбуде ся на Іксхих полях коло Ова — ай, віче, мушу подивити ся на него, аби раз пізнати, що то властиво є ческе віче. Рішено, піду. Лише коби була погода. Подивлю ся, що каже на те барометер. Ага, іде в гору і як іде, ледви єму рурки стає — ще лїпшої трохи погоди, то ртуть піде по стїнї. — Добре, з того боку я безпечний.

І усївши малювати дальше свою господиню, не бачив, що она вже давно утїкла.

II.

На другий день рано одів ся пан Пуп так красно, що ледви можна було єго пізнати. Було то як раз на сьв. Якова. День був красний і пан Пуц одітий в найлїпшу одіж ішов поважно на місце збору, де мало відбути ся віче. По годинї ходу прийшов на Іксхі поля. Велика товпа народу була вже там зібрана. Один бесїдник як раз скінчив промову а нарід кричав: Славно! Многая літа!

Пан Пуц остовпів: „То певно менї так кричать“ — погадав здоймив скоро капелюх з голови і кланяв ся на всї сторони людям задом до него оберненим.

Тепер говорив другий бесїдник.

Між тим ходив пан Пуц то сюди то туди, підслухував, приглядав ся, зазирав людям в очи, то задержував ся то підходив до бесїдника, аж вкінци так впав всїм в очи, що кількох хлопцїв стало за ним слїдити. Невдоволений пан Пуц почав з ними суперечку. Нараз роздав ся за ним голос: То Нїмець, викинуте єго!

Гнеть стовпили ся довкола люди.

— Бийте! — кричали одні.

І рівночасно почали з усїх сторін горячі хлопцї обкладати на нашого героя палицями.

— Гей, ви там на передї, тут маєте мою палицю, дайте єї понюхати єму, добра ялівцева, пахне. Я не можу єго сам досягнути — кричав якийсь великан, що перевисшував всїх о цїлу голову.

— А тут моя тернївка, моя не согірша — кричав инший.

І удари сипали ся градом на бідного пана Пуца і він верещав не своїм голосом.

Нараз прийшла єму щаслива гадка.

— Люди — кричав — чого хочете від мене, я Чех, справедливий Чех.

(Дальше буде).

Очивидно після постанов закона рішило староство сю пару, як російских підданих, видалити з Австриї.

Але якраз перед шупасовим висланєм їх до границї дістала 24 с. м. Людвика Новіцка з Росиї грошевий лист на квоту 25 рублїв, до котрого був долучений шифрований лист, засмотрений орлом російскої держави. Полїция відразу догадала ся, що ся загадочна пара належить до добре зорґанїзованої шайки шпигунів стоячих на услугах Росиї. При ревізиї переведеній у Новіцкого найдено ключ до відчитуваня шифрованого письма.

Відтак стверджено, що сей мнимий Новіцкий називає ся властиво Микола Рубанов. Найдено також візитівку заступника київского ґубернатора з дописскою: „Перепустіть того знакомого з двома жінками і поможіть їм!" Полїция кинула ся шукати, хто то міг бути тою „другою жінкою", однак не довідала ся. По переведеню слїдства і переслуханю, арештована пара признала ся до вини, але заявила рівночасно, що се були що й но перші кроки їх шпіонства. Кружать чутки, що наступлять ще численні арештованя".

Польскі часописи доносять, що ключ до шифрованого листу удало ся по довгих трудах відкрити комісареви п. Явіцкому. Ключем тим була якась російска брошура, знайдена у Рубанова. Слова можна було відчитати так, що треба було з виписаних в листї чисел шукати сторони в брошурі на стороні знов рядки в рядка слова, котрі в листї були позначені числами. Рубанов казав спершу, що той лист писав до него его вуйко; пізнїйше однак признав ся, що то вїякий вуйко, чиновник російскої охрани якийсь Нікіта Степановіч Стебйонов.

В листї запитує той чиновник, який єсть настрій серед населеня а відтак поручає розслїдити докладно положенє і укрілленя Галича; дальше просить о інформацию, як суть форти засмотрені, чи в них знаходять ся ще пушки старої системи. Дальше просить о плями і подане скількости робітників працюючих около укріпленя Галича і Миколаєва над Днїстром та питає, чи Самбір вже уфортифікований. Наконець поручає розслїдити конструкциї мостів зелїзничих і звертає увагу, щоби при тім бути осторожним. „Вуйко" дякує в тім листї за одержані вже письма і поручає записувати точно всї видатки, котрі будуть єму опісля звернені. — Виходить із сего, що російским властям войсковим розходить ся головно о то, щоби розвідати про укріпленя Днїстра, оборона котрого могла би на случай війни стати ся дуже важною. Рубанова разом з жінкою, котра єсть евангелицкого віроісповіданя, відставлено до арешту судового а дальшою справою заняв ся судия слїдчий.

— Дивно зійшло ся. Одна з польских ґазет розповідає про таку дивну подію: Підчас послїдних проб „Іридіона" (поемат польского поета Красїньского, перероблений з нагоди 100-лїтного ювилею сего поета на театральну виставу) в міскім театрі склала ся така подія: Коли перший раз уставлено на пробі декорациї, тоді один з декораторів жартом на однім з нагробників написав: „Тут спочиває бл. п. Михайло П." — тут було виписане назвище одного з членів хору. П. Михайло П. побачивши то, розгнївав ся так дуже, що сказав, що пожалує ся дирекциї. До того однак не дійшло, бо слїдуючого дня він впав на улици і потовк ся так дуже, що з проби поїхав до шпиталя і там ледви єго прикято, помер. — Як неправда, то не зле видумано.

— Крадежі і арештованя. В Полї арештовано онагди кількох урядників міского уряду рахункового, бо в міскій касї стверджено значний брак готівки. — Вчерашної ночи вломили ся злодії до бюра фірми „Оренштайн і Коппель" при ул. Асника ч. 2 і забрали около 2000 корон. — В реальности при ул. Театиньскій ч. 2 придержано вчерашної ночи на крадежи курий трох нотованих злодіїв: Франца Вроцлавского, Федька Ґриґля і Максима Гриньчишина. Всїх трох відставлено до арешту.

— З нагоди 100-лїтного ювилею польского поета Красїньского, автора „Niebosk-ої Komedy-ї", „Irydyon-a" і ин. творів поетичних, одержав Краківский комітет для обходу ювилею множество телєґрамів з цілої Славянщини, віддаючих честь великому поетови. Між иншими надіслало з Києва „Українське Товариство наукове" слїдуючу телєґраму: „Українське Товариство наукове щирим серцем бере участь в обходї сотих роковин уродин славного польского поета Зиґмунта Красїньского, вірного оборонця ідеї морального відродженя яко основи щастя народу".

Господарство, промисл і торговля.

— Дволїтний практичний курс дренарских дозорців. Краєвий Видїл рішив отворити з днем 1 грудня с. р. при краєвім мелїорацийнім бюрі у Львові новий 2-лїтний практичний курс дренарских дозорців. На сей курс будуть приняті лиш такі кандидати, що в робучім часї від 1 цьвітня до кінця падолиста с р. будуть занятї при дренованю яко звичайні робітники, а при роботах покажуть не лише пильність, охоту до працї, але набудуть вправи в дренарских роботах, то є в копаню дренових рівців та укладаню дренів. По скінченю сеї практики кандидати мають зложити вступний іспит з польскої мови і з рахунків, а від висліду того іспиту та від поступу в дренарскій працї і доброго поведеня в часї практики буде залежати остаточне приняте на курс. Теоретична наука на сім курсї буде відбувати ся 4 зимові місяцї, від 1-го грудня до кінця марта. В часї тої науки дістануть ученики стипендиї по 50 К місячно; а при роботах в поли будуть діставати заплату від властителїв ґрунтів, в котрих будуть занятї при мелїорацийних роботах. Ті, що хотять бути приняті на курс, мають внести подане до краєвого Видїлу у Львові (соймовий будинок) найдальше до 15 марта с. р., отже до 2-ох тиждьнів. Ті подання мають кандидати самі собі уложити та виказати ся: 1) що скінчили з добрим поступом бодай народну школу, 2) що володіють в слові і письмі польскою мовою, 3) що скінчили бодай 18-ий, а не переступили 30 го року житя, 4) що здорові і сильної будови тїла, 5) що їх поведенє було моральне і бездоганне, 6) коли они ще не повнолїтні, що родичі або опікуни позволяють їм на вибір того званя. Крім того кандидати мусять подати, чи они занятї чи нї, та залучити декларацию, що по скінченю курсу зобовязують ся посьвятити ся через 10 лїт краєвій службі яко дренарскі дозорці. Вислужені підофіцири ц. і к. артилериї і піонїрів, що викажуть ся доброю кваліфікацийною лїстою та взагалї всї підофіцири і ті, що відбули військову службу, мають першеньство.

Телеграми.

Триєст 28 лютого. Міскі аґенди в Полї обняли власти державні. Арештовано ще касиєра міского Певанте.

Петербург 28 лютого. З причини заворушень серед студентів впроваджено 600 полїциянів до будинку університетского. Арештовано одного студента. В ночи переведено ревізиї по домах і арештовано 10 студентів.

Петроків 28 лютого. В процесї Мацоха оборона зажадала виключеня явности з причин релїґійно-народних. Жадане то відкинено. Лиш підчас переслуханя деяких сьвідків будуть двері замкнені зі згляду на моральність публичну. — Відчитано акт обжалованя.— Мацох зізнавав цїлу годину. Признав ся до убийства, до котрого спонукала єго словна суперечка, клевета кинена на Олену Мацохову і удар в лице. Мацох обжалував монахів Старчевского і Олесїньского о спроневірене монастирских гроший. Инші обжаловані не почувають ся до вини. По переслуханю деяких сьвідків розправу перервано.

Льондон 28 лютого. До часописий доносять з Пекіну: Делєґати з Нанкіну з'явили ся у Юаншікая і вручили єму декрет, іменуючи єго провізоричним президентом републики та завізвали єго, щоби прибув до Нанкіну і зложив присягу. Юаншікаї приняв іменоване та заявив, що прибуде до Нанкіну, скоро лиш обставини на то позволять. Перед від'їздом хоче утворити кабінет коалїцийний з членів обох теперішних кабінетів.

Цїна збіжа у Львові.

дня 27-го лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	10·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	10·50	„	11·50
Бобик	8·70	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	115·—	„	135·—
Конюшина шведска	75·—	„	90·—
Тимотка	60·—	„	75·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).